

Beste mensen,

Een solo presentatie in zo'n ruime en eigenzinnige ruimte zoals deze van de Kunstvereniging Diepenheim is voor mij geen alledaagse ervaring. Deze tentoonstelling is ontstaan niet uit een voor deze locatie voorbedacht project met een centraal idee of met een min of meer concreet doel. In mijn dagelijkse praktijk maak ik objecten en beelden die los van een ruimte bestaan, en nu heb ik de kans willen nemen om een uitgebreide verzameling van zulke autonome stukken samen te stellen. Deze tentoonstelling is voor mij daarvoor een manier van ordening. Ik heb mijn meest recente werk samengebracht met werkstukken van de laatste drie jaar, en daarbij ook een paar sleutelstukken van nog langer geleden, in de hoop verbindingslijnen te kunnen trekken en bepaalde ontwikkelingen te ontdekken en te laten zien.

Mijn objecten zijn klein, draagbaar, hun schaal en hun plek zijn in zekere zin het lichaam. Hier geef ik ze een plek in de ruimte, en daarvoor heb ik draagvlakken gemaakt die ook het lichaam zouden kunnen dragen. Beschermende zeilen, matrassen en kussens roepen rustplekken voor het lichaam op, maar waarbij het lichaam afwezig is en de ruimte is ingenomen door objecten die voor het lichaam bedoeld zijn.

Ik werk meestal met bestaande objecten die door hun oorspronkelijke functie een verband houden met het lichaam, zoals kleding. Kledingstukken zijn voor mij bijna magisch: ze kunnen onze aanwezigheid oproepen en onze identiteit voorstellen. Door hun functie geven ze antwoord op basale behoeften zoals bescherming: niet alleen voor de fysieke noodzaak tot bedekking van het lichaam, maar ook voor het gevoel van de kwetsbaarheid van lichaam en identiteit. In de laatste jaren heb ik enkele series van sculpturen gemaakt met aan elkaar genaaide kleding. De eigen vorm van de gekozen kledingstukken bepaald deels hoe ik ze verbindt en hoe ik ze combineer, maar tegelijk probeer ik rekening te houden met de informatie die de kleding bevat over de drager, zoals geslacht, fysieke conditie, leeftijd, sociale status of stijl. De kledingstukken worden meestal ondraagbaar gemaakt, maar tegelijkertijd zou je ze nog gewoon kunnen herkennen als kleding. In mijn assemblages wil ik een soort zoom-effect veroorzaken, bewegen tussen de herkenbaarheid van de fragmenten en de gelijktijdige perceptie van de vervreemding van het geheel. Als ik de objecten heb gemanipuleerd wordt hun functionaliteit alleen maar schijn.

Mijn meest recente objecten zijn daarentegen bijna allemaal feitelijk bruikbaar op het lichaam, en deze mogelijkheid wordt vertaald in fotowerken die, boven de louter registratie van het gebruik, de ontstane directe relatie tussen lichaam en object willen onderzoeken. Een relatie die ik probeer te plaatsen daar waar de grenzen tussen verschillende termen worden vervaagd: de grens tussen het kunstmatige en het organische, tussen essentieel en bijbehorend, in objecten die als prothese noodzakelijk lijken maar tegelijkertijd oppervlakkig lijken als een versiering; het lichaam in de spanning tussen schoonheid en onvolmaaktheid, gezondheid en verval, sensualiteit en pijn, zelfbescherming en beklemming, vertonen en verbergen. Dualiteit is een constant doel binnen mijn werk: ik probeer mij te positioneren in de ruimte tussen definities, vormen scheppen die zouden behoren tot het gebied van wat onbepaalbaar, onzuiver is. Dat gebied is voor mij de ruimte waar zoeken en creëren mogelijk worden. Ik denk dat dualiteit ook de -volgens mij- onvermijdelijke subjectiviteit van het kijken kan bewijzen, en tegelijkertijd associatieve denkwijzen kan activeren. Maar dat laat ik natuurlijk aan jullie.

Ik ga nu niet meer vertellen, ik verwijs jullie naar het werk zelf, en voor degene die nog iets meer willen horen, naar de lezing die ik op zondag 25 april zal houden. Ik stel me natuurlijk ook de rest van de avond beschikbaar om eventueel persoonlijk vragen te beantwoorden. Ik bedank jullie allemaal voor jullie aanwezigheid en jullie aandacht.